

Simony Jedličkové

Zámek a romantický park ve Vlašimi

Po krátkém úvodu, ve kterém autorka odkazuje na složitou stavební historii vlašimského zámku a deziderata v odborné literatuře jako motivaci vedoucí její volby námětu bakalářské práce, představí Simona Jedličková krátce město Vlašim, aby pokračovala charakteristikou uspořádání vlašimského zámku a jeho hrubé hmotné skladby.

Stavební historii objektu buduje autorka chronologicky a jednotlivé stavební fáze člení podle majitelů a pravděpodobných stavebníků.

Raně středověký hrad Vlašim, podle kterého se jeho majitelé psali „z Vlašimi“ a který zanikl v pozdějších přestavbách, je v pramenech připomínán na počátku 14. století. Jeho relativně pravidelná dispozice byla dávana do souvislosti s typem tzv. francouzského castelu a nebo je považován za oblíbený hradní typ Přemysla Otakara II. v Čechách a v Rakousku. Pro castelový typus jsou charakteristické nárožní věže, a proto není divu, že právě na jejich existenci a nebo neexistenci se zaměřila jak starší literatura, tak i autorka. S odkazem na písemné prameny (popis hradu z roku 1665) a neumělou kresbu z roku 1712 se autorka pokouší středověkou podobu rekonstruovat a počet věží určit. Stejně tak problematické je i lokalizace původního předhradí, které zmizelo při zakládání romantického parku v 19. století. Za pánů Trčků z Lípy byl vlašimský hrad nákladně přestavěn, rozšířen a opatřen moderními fortifikačními prvky (dělové bašty).

V letech 1580-1588 získal panství Vlašim se zámkem Jan Vostrovec z Kralovic. Jeho syn, nejvyšší komoří, sudí a královský rada Jan Vostrovec z Kralovic zámek před rokem 1620 přestavěl na renezanční zámek. Neznámý architekt, který patřil patrně do okruhu dvorních umělců Rudolfa II. do dvora starého hradu vložil schodišťový pavilon francouzského typu, s fasádou ve stylu italského manýrismu. Simonou Jedličkovou z literatury citovaná srovnání s římskými stavbami jsou ovšem zavádějící.

Po bitvě na Bílé Hoře bylo vlašimské panství se zámkem Janu Vostrovcovi z Kralovic, účastníků stavovského povstání a členu direktoria konfiskováno a stalo se majetkem pánů

z Talmberka, za kterých byl zámek 1654 rozšířen o jihozápadní přístavky. (na obr. 10 nejsou tyto přístavky, jak mylně uvedeno, zachyceny, nýbrž zobrazeno je renesanční jižní křídlo).

Další stavební činnost se dá předpokládat za Františka Antonína z Weisswolfu na počátku 18. století, kterého ve Vlašimi připomíná pozoruhodná Loretánská kaple z roku 1704.

Další stavební úpravy zámek zažil za Marie Josefy z Trautsonu a poslední, výsledné úpravy objektu proběhly za posledních šlechtických majitelů Augspergů, kteří při zámku založili již vzpomínaný romantický park.

Po vylíčení stavební historie se nyní autorka může věnovat popisu zámeckých ineriérů, především barokními freskami vybavené v zámecké kapli. Zde se pokouší s menším či větším úspěchem rozluštit ikonografii zobrazených postav.

Závěrečná část bakalářské práce je věnována zámeckému parku a jeho stavebním „divertimenti“. Pojednání o parku je zasazeno do exposé o vývoji zahradní architektury romantismu na kontinentě i v Anglii a rozšířeno o komparaci se zámeckými parky na Hluboké a v moravské Lednici.

Bakalářská práce Simony Jedličkové představuje solidní výkon, je pečlivě zdokumentovaná, střízlivě argumentovaná a doplněná obligátními přílohami. Poznámkový aparát se nabízí v dostačujícím rozsahu a odpovídá normám citace.

Bakalářskou práci Simony Jedličkové i přes kritické připomínky **doporučuji k obhajobě** a hodnotím predikátem „**velmi dobře**“.

Prof. PhDr. Petr Fidler
Svitavy 8. 6. 2013

